

ФРИДЬОШ КАРИНТИ СИН НА СВОЕТО ВРЕМЕ

Превод от унгарски: [Неизвестен], 1973

chitanka.info

Днес аз отново предприех неголяма разходка с машината на времето. Този път реших да надникна в миналото. Точно в дванадесет по обяд включих мотора и се понесох в просторите на времето със скорост шест месеца в секунда; след четвърт час вече бях в миналото.

Датометърът показваше 8 февруари 1487 година.

Машината финишира на крайдунавския хълм — там, откъдето и стартира.

Аз се огледах. Недалеч майстори градяха мост под надзора на войници в железни брони. Зад Дунава, в Буда, проблясваха ризници и оръжия на воините, които в походна колона се движеха към крепостта.

Скочих от машината и се приближих до един от стражите на моста.

— Кажете, моля, каква е тази армия? — вежливо попитах аз.

— Разтъркай си очите — отговори той надменно. — Това е войска от Вишеград под водителството на славния Матиаш.

— А защо се е събрала такава армия? — продължих да любопитствувам аз.

— Отиваме на поход срещу турците — отвърна воинът.

Охо, значи война. Става интересно. В главата ми мигновено се развихриха куп блестящи идеи: достатъчно е да употребя една малка част от знанията, които нося със себе си от XX век, за да влезна в историята като най-великия човек — гений на тази далечна епоха. Известно е, че крал Матиаш съвсем не е бил глупак. Той, несъмнено, ще извлече ползата от тези открития и изобретения, които аз, човекът на XX столетие, щедро ще му предложа. Какво е за него Виена! Въоръжен с моите знания, той ще може да завладее Париж и Лондон, да завоюва целия свят и да прослави моето отечество завинаги, превръщайки го в най-великата държава на земното кълбо. Световната история ще бъде променена. Ще се наложи да се променят и курсовете по история в университетите. Ще почне една суматоха!

Не желая да уморявам читателя с излишни подробности. Ще бъда кратък: след два часа благодарение на енергичните ми действия получих аудиенция при монарха.

Негово величество се оказа много симпатичен и разбран човек. Той се обърна към мен на латински. За съжаление в училище аз бях слаб по този език и затова го помолих да говорим на унгарски. Негово величество милостиво прие и аз накратко му изложих, че узнавайки за

неговите военни намерения съм пожелал тази аудиенция, за да го запозная с някои изобретения, с чиято помощ той ще успее за няколко дни да разбие на пух и прах турските орди. Аз само помолих да ми бъдат предоставени известно количество строителни материали и стотина работни ръце, за да направя такива неща, за които той не е и мечтал.

Негово величество благосклонно изслуша моята паметна реч, а после ме насочи към придворната работилница, където ми дадоха и работници. Монархът пожела лично да наблюдава моите усилия и заповяда да поставят трона му в центъра на работилницата.

— На първо време — казах аз — ние ще конструираме такова оръжие, което е способно да даде 60 изстрела за една минута. То ще коси редовете на врага като тревата в полето. Изобретението се нарича автомат.

Работниците ме слушаха затаили дъх в очакване на разпореждания.

— И така — казах аз — преди всичко взимаме тази... как я... („Ай-яй-яй... как се правят автомати?“).

— Значи — дълбоко въздъгнах аз — ние взимаме тази същата... която се казва...

Не, по дяволите, оказва се, че аз не знам как се правят автомати. Помня само, че трябва да се върти... Веднъж във вестника в рубриката „От всякъде за всичко“, аз четох как ги правят, но това беше много бегло описание без никаква схема и чертежи.

Аз почувствах, че лицето ми пламва.

— Въобще — непринудено прекъснах сам себе си — автоматът не е най-важното. По-добре е да направим аероплан, с който може да се лети над войските на противника и да се хвърлят бомби. За някой и друг час ние ще разгоним всички турци.

Слушаха ме със затаен дъх. Аз се стараех да говоря конкретно.

— Аеропланът се прави така: вземат се две големи парчета док, сгъват се по диагонала, ето така, след това се завинтва пропелер, който се привежда в движение от мотор...

— Чакай, приятелю — благосклонно ме прекъсна негово величество кралят. — На кое казваш мотор?

— Моторът, това е дреболия — прибързано изстрелях аз! — С една дума.

В края на краищата, какво се заяжда той с мене? Да не съм длъжен да знам как се прави мотор? Та аз не съм инженер, не съм механик, а всичко на всичко журналист.

Как да се измъкна сега? Не е шега работа, на тези хора трябва да им се говори по-конкретно... Ето този мъжага със зло червено лице (навярно някой пълководец!), нещо много подозрително поглежда към мен? Чакай! Спасен съм. Ще им покажа как да си направят телеграф и те ще ахнат.

— Преди да се заемем с аероплана — бързо смених аз темата, — предлагам да направим приспособление, с помощта на което могат да се водят преговори на стотици километри... Нашите челни отряди ще могат да съобщават за всички предвижвания на вражеските войски... Разбирате ли?

— Разбираме! Направи нещо, по дяволите — каза червендалестият пълководец, явно без особено разположение към мен.

— Да, разбира се... — отвърнах аз, кой знае защо с треперещ глас. — Единственото което ми е нужно, това е електрически акумулатор.

— Направи! Направи де!... — изръмжа червенолицият.

Не, той решително не ми беше симпатичен. Първо, на какво основание ми говори на „ти“? Какво право има да ми „ти“-ка?! Впрочем главното сега е да се направи акумулатор... Само да знаех от какво се състои. Дявол да го вземе, нали в училище сме го разглеждали, но точно този урок не бях научил и ми писаха двойка... Уф...

Аз няколко пъти отварях уста и мигновено я затварях. Какво унижение! Червендалестият погледна към краля, кралят — към него.

— Струва ми се, господарю, че този дърдорко за нищо не е годен и само се издевава над Твое Величество.

Кралят пламна, стана от трона и без да продума се отдалечи.

Червендалестият кимна на стражата.

— Да се обеси — заповяда той.

След две минути аз се убедих, че по времето на крал Матиаш са умеели да бесят не по-лошо, отколкото в наше време. Успокояваше ме само едно: в края на XIX столетие аз пак ще се появя на бял свят.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 114/1973

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.